

1

א בשנה השנית למלך המלך גדול אספורוש באחד ליום
 ב הנה חלום מרדכי בן-יאיר בן-שמעי בן-קיש למטה בנימן: איש
 ג יהודי אשר נר בשושן הבירה איש גדול משרת בחצר המלך:
 ד והוא הנה מן-הגולה אשר הגלה נבוכדנאצר מלך בבל מירושלם
 ה עם-יבנה מלך יהודה: בתלמו והנה קלות והמלה רעמים ורעש
 ו והלה בארץ: והנה שני תנינים גדולים נראו ושניהם ערוכי
 ז מלקמה ויגדל קולם: ולקולם נכחו כל-העמים לקרב למען
 ח הלהם בגוי צדיק: והנה יום חשך ואפלה מצוקה ואנחה צרה
 ט ומבוכה גדולה על-הארץ: והעם הצדיק נבעת כלו וביראו
 י מפני הרעה ויתעטרו למות: וינעקו אל-י: ובעמם והנה כמו

תכנס א' א' 4
 הכספים חזרתי
 מרצית אצורס הניא
 כיב א' מלוא מלכ' מלך

יא נהר גדול ומים רבים יוצאים ממעין קסן: והשמש זרחה ויהי
 יב אור והשפלים התרוממו ויבלעו את-הנכבדים: וייקץ מרדכי
 יג בחותו את-החלום הנה ואת אשר-יעץ י: לעשות וישמר את-
 יד הדבר בלבו ויבקש בכל-כחו עד-הלילה לדעת את-החלום:
 יו ומרדכי ישן בחצר המלך הוא ובגתן ותרש שני קריסי המלך
 יז שומרי החצר: וישמע את-מועצותיהם ויבן למזמותיהם וידע כי
 יח מבקשים הם לשלח יד במלך אספורוש ויגד למלך על-אלה:
 יט ויחקר המלך את-שני הסריסים וידו [על-פשעם] ויבלו [למנת]:

טו ויכתב המלך את-הדברים האלה לזכרון ונס-מרדכי כתב על-אדוח
 טז הדברים האלה: ויפקד המלך את-מרדכי לשרת בחצר וימן-לו
 יז בית בעבור אלה: והמן בן-המדתא האנגי נכבד בעיני המלך
 יח ויבקש להרע למרדכי ולעמו בגלל שני קריסי המלך [ואשר הומתו]:

ז ויאמר מרדכי מאת י: היתה זאת: הן [וכר] אפר את-החלום
 ח אשר חזיתי על-הדברים האלה והנה לא נפל מהם דבר: המעין
 ט הקסן אשר הנה לנהר נס-אור הנה נס-שמש ומים רבים הנהר
 י הנה היא אסתר אשר לקחה המלך לו לאשה וימליכה למלכה:

ד-ה ושני התנינים אנכי והמן: והעמים המה אשר התאספו להכרית
 ו שם היהודים: ועמי הם בני ישראל אשר קראו לאלהים וינשעו
 ז וישע י: את-עמו ויצילנו י: מכל-הצרות האלה ויעש אלהים את-
 ח האות והמופתים הגדולים אשר לא-היה [כמותם] בקרב העמים:
 ט לכן עשה שני גזרות גורל אחד לעם-אלהים וגורל אחד לכל-
 י הגוים: ונבאו שני הגזרות האלה לפני אלהים בעת משפט ביומו
 יז ובמערו [ועם ישראל] ולכל-הגוים: וימר אלהים את-עמו ויצדק
 יח את-נחלתו: והגמים האלה בתרש אדר בארבעה עשר ובחמשה
 יט עשר יום בו יהיו להם לעצרת לשמחה ולששון לפני אלהים
 כ לדרות עולם בקרב עמו ישראל:

2

וַיִּתְפַּלֵּל (בְּיָדָיו) אֵלֶיךָ יְיָ בְּקִרְבּוֹ אֶת-כָּל-מַעֲלָלֵי יְיָ וַיֹּאמֶר: יְיָ
 מֶלֶךְ שָׂגִיא כַח אֲשֶׁר בְּיַדְךָ הַכֹּל וְאֵין אִישׁ אֲשֶׁר יִשְׁבַּח דָּבָר
 בְּרַצוֹתְךָ לְהַצִּיל אֶת-יִשְׂרָאֵל: הֲלֹא אַתָּה עָשִׂיתָ אֶת-הַשָּׁמַיִם וְאֶת-
 הָאָרֶץ וְכָל-הַנּוֹבְלָאוֹת אֲשֶׁר תַּחַת הַשָּׁמַיִם: וְאַתָּה אֲדוֹן-כָּל וְאֵין אִישׁ
 אֲשֶׁר יַעֲמֵד נִגְדֶךָ יְיָ: אַתָּה יוֹדֵעַ כָּל וְאַתָּה תוֹדֵעַ כִּי לֹא מְדוֹן-לִב
 וְלֹא מְנַאֲחָה וְלֹא מַצְהִיבַת הַכְּבוֹד עָשִׂיתִי וְזֹאת לִבְלַתִּי הַשְׁתַּחֲוֹת
 לְהִמָּן הַנּוֹאֵחָה: הֵן לִי וְאַתָּה לְנַשְׁק כַּפּוֹת רַגְלָיו לְמַעַן תִּשְׁוַעַת

יִשְׂרָאֵל: אֵיכֶם עָשִׂיתִי וְזֹאת לִבְלַתִּי רוּמָם כְּבוֹד אָדָם מַעַל לְכְבוֹד
 אֱלֹהִים וְלִבְלַתִּי הַשְׁתַּחֲוֹת לְאַחַר מִבְּלַעַדֶיךָ יְיָ וְלֹא מְנַאֲחָה אֲעֲשֶׂה
 זֹאת: וְעַתָּה יְיָ אֱלֹהִים הַמֶּלֶךְ אֱלֹהֵי אֲבֹרְהָם חוֹסֶה עַל-עַמֶּךָ כִּי
 נִאֲרָבוּ לָנוּ לְהַשְׁתַּחֲוֹת וַיִּתְאוּוּ לְהַשְׁמִיד אֶת-נַחְלָתְךָ מִקְדָּם: אֵל-
 תִּזְנַח אֶת עַם-חִלְקֶךָ אֲשֶׁר הוֹצֵאתָ לָּךְ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם: שָׁמַע אֶת-
 תְּהַנְתִּי וְרָצָה בּוֹעֵם גּוֹרְלֶךָ וְהִפָּךְ אֶבְלָנוּ לְשִׁשׁוֹן לְמַעַן נִתְּנָה וְנִהְלַל
 אֶת-שִׁמְךָ יְיָ וְאֶל-תְּכַרְתֵּם אֶת-שִׁבְתִּי מִשְׁבַּחֶיךָ יְיָ: נָם כָּל-יִשְׂרָאֵל
 קָרְאוּ וְאֶל-אֱלֹהִים בְּכָל-כַּחֲסֵם כִּי הִמָּנוֹת לְנֶגֶד עֵינֵיהֶם:

נָם אֶסְתַּר הַמֶּלֶכָה נָסָה לְעֹנֵרֵת אֱלֹהִים כִּי אֵימַת מָנוֹת אֶחָזְתָה:
 וְתַסַּר אֶת-בְּגָדֵי הַכְּבוֹד אֲשֶׁר לָהּ וְתִלְבַּשׁ בְּגָדֵי אֶבֶל וּמִסְפָּד וְתַחַת
 הַתְּמָרוֹקִים הַיְקָרִים כַּסְתָּה רֹאשָׁה עָפָר וְאַפָּר וְתַעֲנֶה אֶת-נַפְשָׁה
 מְאֹד וְתִכַּסּ בְּמִקְלָעוֹת שַׁעֲרוֹתֶיהָ (וְהַפְּרוּעוֹת) כָּל-מְקוֹם שֶׁם עָדֵי הַמֶּד:
 וְתִתְפַּלֵּל אֵלֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל וְתֹאמֶר: אֲדַנִּי אַתָּה לְבַדְךָ מִלְּכָנוּ
 הוֹשִׁיעֵנִי נָא כִּי-נִשְׁאַרְתִּי לְבַדִּי בְּאֵין מוֹשִׁיעַ מִבְּלַעַדֶיךָ: כִּי וְהִנְהִי
 נִגְעָה אֵלַי הַרְעָה: מִיּוֹם הַיְקָדֵי שָׁמַעְתִּי מִשְׁבָּטִי בְּמִשְׁפַּחַת בֵּית-אָבִי
 כִּי אַתָּה יְיָ בְּחַרְתָּ אֶת-יִשְׂרָאֵל מִכָּל-הָעַמִּים וְאֶת-אֲבוֹתֵינוּ מִכָּל אֲשֶׁר
 הָיוּ לְבְנֵיהֶם לְנַחֲלַת עוֹלָמִים וְתַעֲשׂ לָהֶם כְּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ: וְעַתָּה חֲסָאנוּ

לְפָנֶיךָ וְתִתְנַנְנוּ בְּיַד-אֹיְבֵינוּ עַל-עֲבֹרָנוּ אֶת-אֱלֹהֵיכֶם: צְדִיק אַתָּה
 יְיָ: וְעַתָּה לֹא דַי לָהֶם בְּמַרְוֵרוֹת עֲבֹדוֹתֵנוּ כִּי נָם-תִּקְעוּ כַּסֵּם כַּכָּף
 אֱלִילֵיהֶם: לְהַפֵּר מִצְוֹת פִּיךָ וּלְהַשְׁמִיד אֶת-נַחְלָתְךָ וּלְסַגֵּר פִּי-
 מִשְׁבַּחֶיךָ וּלְחַלֵּל כְּבוֹד בֵּיתְךָ וּמִזְבְּחֶךָ: וְלַתַּת פֶּתַח-וַיִּפֹּה לְגוֹיִם
 לְהַאֲדִיר אֶת-אֲדָקוֹת הַבְּלִיָּה וּלְהַעֲרִיץ מֶלֶךְ בָּשָׂר וְנָדָם לְנִצְחָה
 אֶל-תַּתֵּן יְיָ שְׂבָט מִלְּכוֹתֶיךָ לְאֲשֶׁר לֹא-הִמָּה וְאֵל יִשְׁחָקוּ לְאִידֵינוּ
 כִּי אִם-יִמָּן עֲצָתְךָ בְּרֹאשֵׁם וְשִׁים אֶת-הָאִישׁ אֲשֶׁר הוֹרְרָה בָנוּ לְמַשָּׁל:

זָכַר יְיָ וְהִנְדַע וְלָנוּ בְּשַׁת צָרָתֵנוּ וְאַמֵּץ לִבִּי מֶלֶךְ הָאֱלֹהִים וְאֲדוֹנֵי
 הָאֲדוֹנִים: תֵּן בְּפִי מַעֲנֶה לְשׁוֹן לְפָנֶי הָאֲדוֹן וְהִפָּךְ לִבּוֹ לְשִׁנָּא אֶת-
 לִוְטָמָנוּ לְאֶבְדָּנוּ וּלְאֶבְדוֹן מִתִּי-סוּדוֹ: וְאֹתָנוּ הַצִּילָה בְּיַדְךָ וְאֹתִי
 הוֹשַׁע-נָא כִּי נִשְׁאַרְתִּי לְבַדִּי וְאֵין לִי מוֹשִׁיעַ מִבְּלַעַדֶיךָ יְיָ: אַתָּה
 יוֹדֵעַ כָּל וְתוֹדֵעַ כִּי שָׁנְאתִי כְבוֹד מְרַעִים וְאַתָּעַב מִשְׁכַּב עֶרֶל וְכָל-
 נִכְרָ: אַתָּה תוֹדֵעַ צָרָתִי כִּי-וְתַעֲבֹב אֶתְעַב אֶת-אוֹת הַנְּאֹוֹן אֲשֶׁר עַל-
 רֹאשֵׁי בָיִם הָרְאוֹתִי אֶתְעַבְנוּ כְּבָגֵד עֲדִים וְלֹא אֲשָׁאֵנוּ בִּימֵי מְנוּחָתִי:
 אַתָּה לֹא אֶבְלָה אֶמְתָּךְ מִשְׁלַחַן הַמָּן וְאֶת-מִשְׁמַחַת הַמֶּלֶךְ לֹא כִבְדַתִּי וַיִּין
 נִסְכּוֹ לֹא שְׁתִּיתִי: אַתָּה לֹא שָׁמְחָה אֶמְתָּךְ לְמִן-הַיּוֹם אֲשֶׁר הִעֲבִירוּנִי
 הַלּוֹם וְעַד עַתָּה כִּי אִם בָּךְ יְיָ אֱלֹהֵי אֲבֹרְהָם: יְיָ הַאֲדִיר עַל-הַכֹּל
 שָׁמַע קוֹל אֲבֹדֵי תַקְוָה וְהַצִּילָנוּ מִכַּף שׁוֹקֵדֵי אָוֶן וְהוֹשִׁיעָה-לִי מִפַּחַדֵּי:

ה ויהי ביום השלישי ככלותה להתפלל ותפשט את בגדי
 ב העבודה ותלבש בגדי כבוד: ותופע בהררה ותקרא אליו
 ג הצופה בכל והגואל ותקח עמה את שתי נערותיה: על האחת
 ד נשענה כמעננה והשנית הלכה אחריה ותשא את כרחה שמלתה:
 ה והיא מזהירה במלא ובעתה ופניה מאירים כמפיקים אהבה אף לבה
 ו יחיל מחר: ותעבר כל השערים ותעמד לפני המלך והוא יושב
 ז על כסא מלכותו עוטה כל בגדי תפארתו וכלו [מקסו] וזהב ואבנים
 ח יקרות ומראהו נורא מאד: וישא את בגדיו פני להבים מביעי כבוד
 ט ויבט בזעם רב ותצנח המלכה ארצה ומראה פניה שנה ותתעלה
 י ותשען על ראש הנערה אשר הלכה לפניו: ויחפר אלהים את
 יא לב המלך לשוב ויגם מכסאו בבהלה ויחזק אותה ברועותיו עד
 יב שוב רוחה אליה וידבר אליה טובות: ויאמר אליה: מה לך אשת
 יג הן אחיך אנכי הרגעי: לא תמותי כי פקדתינו ואך להמון העם
 יד יא-יב היא: גשי הנה: ונרם את שרביט הזהב ונע אל שקמה ויחבק
 יו לה ויאמר השמיעני את קולך: ותאמר אליו ראי תיה אדוני בראות
 יז מלאך אלהים ויחרד לבי מאימת כבודך: כי אדוני נורא הוד
 יח טו ופניו מלא חן: ויהי בדברה ותפל ארצה ותתעלה: ויבהל המלך
 יט וכל עבדיו דברו אליה דברי גחומים:

(א) וַיֹּאמֶר לְהֵבִיא אֹתָהּ בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר יִשְׁמְרוּ כְּלֵי כֶסֶף וַיִּצְוּ לְהַצִּיעַ
לָהּ וּלְתַתּ לָהּ מִמִּטְעָמֶיהָ וּמִיַּיִן מִשְׁתֵּיהָ: (ב) וַתֹּאמֶר יְהוּדִית: לֹא
אֶכַל מִמֶּה. כִּי יִהְיֶה לִי לְמוֹקֵשׁ, כִּי אִם מִן הַדְּבָרִים הַהוֹלְכִים אַחֲרַי
יִסָּפֵק לִי: (ג) וַיֹּאמֶר אֵלֶיהָ אֹלּוֹפְרָנָא: וְאִם יָכֹלוּ הַדְּבָרִים אֲשֶׁר
אַתָּה מֵאִין לָנוּ לָתֵת לָךְ כְּמוֹתֶם. הֲלֹא אִין אִתְּנוּ אִישׁ מֵעַמְּךָ:
(ד) וַתֹּאמֶר אֵלָיו יְהוּדִית: חַי נַפְשֶׁךָ אֲדוּנִי כִּי לֹא תֹאכַל שְׂפָחְתְּךָ
אֵת אֲשֶׁר אִמִּי עַד אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה יְיָ בְּיַדִּי אֵת אֲשֶׁר יַעֲזֹב: (ה) וַיְבִיאֶיהָ
מִשְׂרָתֵי אֹלּוֹפְרָנָא הָאֵהָלָה וַתִּישֶׁן עַד חֲצֵי הַלַּיְלָה וַתִּקָּם לַעֲת

אֲשַׁמְרֵת הַבֶּקֶר: (ו) וַתִּשְׁלַח אֶל אֹלּוֹפְרָנָא וַתֹּאמֶר: יְצִיָּה נָא אֲדוּנִי
לְהַנּוּחַ אֵת שְׂפָחְתּוֹ לְצֵאת לְתַפְלָה: (ז) וַיִּצְוּ אֹלּוֹפְרָנָא אֵת שְׂמָרֵי
רֵאשׁוֹ לְבִלְתִּי מִנְעָה, וַתֵּשֶׁב בַּמַּחְנֶה שְׁלֹשָׁה יָמִים וּמַדֵּי לַיְלָה בְּלַיְלָה
תִּצָּא אֶל נַחַל בְּתוּלָה וּטְבֹלָה בַּמַּחְנֶה בְּמַעֲיַן הַמַּיִם: (ח) וּבַעֲלוֹתָהּ

וְהַעֲתִירָה לַיְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל לְהַצְלִיחַ דַּרְכָּהּ לְתַקוּמַת בְּנֵי עַמָּה:
(ט) וּבְשׂוּבָהּ טְהוּרָה וַיֵּשֶׁבַה בְּאֵהָל עַד אֲשֶׁר לָקְחָה לָהּ אֵת לַחְמָהּ
בְּעָרְב: (י) וַיְהִי בַיּוֹם הַרְבִּיעִי עָשָׂה אֹלּוֹפְרָנָא מִשְׁתָּהּ לַעֲבָדָיו לְבָדֵם
וְלֹא קָרָא לְמַקְרָא לְאִישׁ אֲשֶׁר עַל הַמְּלָאכּוֹת: (יא) וַיֹּאמֶר לְבָנוּי

הַסָּרִיס, הַנּוֹצֵב עַל כָּל אֲשֶׁר יֵשׁ לוֹ, לָךְ וּפְתִית אֵת הָאִשָּׁה הָעֲבָרִיָּה
אֲשֶׁר עִמָּךְ לְכוּא אֵלֵינוּ וְלֵאכֹל וְלִשְׁתוֹת עִמָּנוּ: (יב) כִּי הֲלֹא בּוֹשָׁה
אֶל פְּנֵינוּ אִם נִשְׁלַח אִשָּׁה אֲשֶׁר כּוֹזֵאת לְבִלְתִּי הַתִּיחַד עִמָּה. אִם
לֹא נִתְּשָׁנָה, הֲלֹא תִלְעַג לָנוּ: (יג) וַיִּצָּא בְּגוּי מִלְּפָנֵי אֹלּוֹפְרָנָא,
וַיָּבֵא אֵלֶיהָ וַיֹּאמֶר: אַל נָא תִמְנַע הַנְּעִרָה הַיְפָה הַזֹּאת מִלְּכַת לֹאדוּנִי,
לְהַכְבִּיד עַל פְּנֵיו וְלִשְׁתוֹת עִמָּנוּ יַיִן לְשִׁשׁוֹן, לְהִיּוֹת כַּיּוֹם הַזֶּה כְּאַחַת
מִבְּנוֹת גְּדוּלַי אֲשׁוּר, הַעֲמִדוֹת בְּבֵית נְבוּכַדְנֶאצַּר: (יד) וַתֹּאמֶר אֵלָיו
יְהוּדִית: וּמִי אָנֹכִי כִּי אֲמַרָה בְּאֲדוּנִי, הֲלֹא כָּל הַטּוֹב בְּעֵינָיו אִמְהַר

וְאֶעֱשֶׂה וְהִיָּתָה לִי זֹאת לְשִׁמְחָה עַד יוֹם מוֹתִי: (טו) וַתִּקָּם וַתַּעַד
שְׂמֵלָתָהּ וְכָל תְּכֵשִׁיטֵי נָשִׁים. וַתַּגִּישׁ שְׂפָחְתָּהּ וַתַּצַּע לָהּ אֶרְצָה מִנְּגִיד
לְאֹלּוֹפְרָנָא אֵת הַגִּזּוֹת אֲשֶׁר לָקְחָה מִבְּגוּי לְצַרְכֶיהָ יוֹם יוֹם, לְהַסֵּב
עֲלֶיהֶן וְלֵאכֹל: (טז) וַתְּכוּא יְהוּדִית וַתִּט, וַיִּשְׁתּוּמֶם עֲלֶיהָ לֵב אֹלּוֹפְרָנָא
וַתִּרְגַּז נַפְשׁוֹ. וְהוּא הָיָה מִתְאַנֶּה מְאֹד לְהִיּוֹת עִמָּה יָחַד, וְשָׁמַר מוֹעֵד
לְפִתּוֹתָהּ לְמָן הַיּוֹם אֲשֶׁר רָאָה: (יז) וַיֹּאמֶר אֵלֶיהָ אֹלּוֹפְרָנָא: אָנָּה
שְׂתִי וְהִיָּית עִמָּנוּ לְשִׁשׁוֹן: (יח) וַתֹּאמֶר יְהוּדִית: אֲכַן אֲשֶׁת, אֲדוּנִי,
כִּי גְדָלוֹ חַיִּי בִּי הַיּוֹם מִכָּל הַיָּמִים מֵאִז הוֹלְדִי: (יט) וַתִּקַּח וַתֹּאכַל
וַתִּשְׂתֶּ לְפָנָיו, אֲשֶׁר הִכִּינָה שְׂפָחְתָּהּ: (כ) וַיִּשְׂמַח אֹלּוֹפְרָנָא מִמְּנָה
מְאֹד. וַיִּשְׂתֶּ יַיִן רַב מְאֹד כַּאֲשֶׁר לֹא שְׂתָה מִיָּמָיו בַּיּוֹם אֶחָד מֵאִז הוֹלְדוֹ:

1

פרק שנים עשר

ספר יחזקאל
פרק שנים עשר
מסע יחזקאל

(א) ובהיות ערב מהרו עבדיו להפריד. ובגוי סגר את האהל מבחוץ, ויוצא את העמדים מלפני אדוניו, וילכו למשכבותם כי היו כלם עיפים, כי על בן רב המשתה: (ב) ויהודית נותרה לבדה באהל ואולופרנא כורע על מטתו, כי שטפו היין: (ג) ויהודית אמרה לשפחתה לעמד מחוץ לחדר משכבה ולשמר את צאתה לדבר יום ביזמו, כי אמרה אשר תצא לתפלה וגם לבגוי דברה כדברים האלה: (ד) ויצאו כלם מלפניה ואיש לא נותר בחדר המשכב מקטן ועד גדול, ותעמד יהודית ליד מטתו, ותאמר בלבנה: יי אלהי כל חיל, הביטה נא לעת זאת אל מעשי ידי לרוממות ירושלים: (ה) כי עתה עת לסעד נחלתך ולעשות את מועצתי לשבר אויבים אשר קמו עלינו: (ו) ותקרב לעמוד המטה אשר היה למראשותי אולופרנא,

ותורד את אכינכו מעליו: (ז) ותגש למטה ותקמץ שער ראשו ותאמר, חזקני יי אלהי ישראל כיום הנה: (ח) ותף פעמים על צנארו בכחה ותסר את ראשו מעליו: (ט) ותגל את נבלתו מעל היצוע ותסר את הפלה מעל העמודים ומיד יצאה, ותתן לנערתה את ראש אולופרנא: (י) ותשלף אותו אל תרמיל מאכליה ותצאנה שתיהן יחד, בדרךך לתפלה. ותעברנה את המחנה ותקפנה את הגיא ההוא, ותעלינה ההר בתוליה, ותבאנה אל שעריה: (יא) ותאמר יהודית מרחוק לשמרים על השערים פתחו פתחו את השער כי

עמנו אלהים אלהינו לעשות עוד כח בישראל ועז על האויבים, כאשר עשה כיום: (יב) ויהי כשמע אנשי העיר את קולה וימהרו לרדת אל שער עירם, ויקראו אל זקני העיר: (יג) וירוצו כלם מקטן ועד גדול, כי נפלא בעינם בואה, ויפתחו את השער ויקבלו אותן וידליקו אש למאור ויקיפו אותן סביב: (יד) והיא אמרה אליהם קול גדול: הללו את האלהים, הללו, הללו את האלהים אשר לא הסיר חסדו מבית ישראל כי נגף את אויבינו בנידי הלילה: (טו) ותוצא את הראש מן התרמיל ותראם ותאמר: הנה ראש אולופרנא שר צבא אשור, והנה הפלה אשר שכב בה בשכרונה, ויבהו יי בני נקבה: (טז) ותי יי אשר שמרני בדרךכי בה הלכתני, כי פתוהו פני לאבדנו, ולא עשה עמי חטא לטמאה ולבשת: (יז) וישם כל העם מאד ויקדו וישתחוו לאלהים, ויאמרו יחדו: ברוך אתה אלהינו אשר מאסת כיום הנה את אויבי עמך: (יח) ויאמר אליה עזיזה: ברוכה את בתי לאל עליון על כל הנשים אשר בארץ וברוך

יי אלהים קנה שמים וארץ, אשר הישיר אתך למחץ ראש נשיא אויבינו: (יט) כי לא תפרת תחלתך מלב אנשים הזוכרים כח אלוה עד עולם: (כ) ועשה לך זאת אלהים לגאון עולם, לפקדך בטובות, יצן אשר לא חסת נפשך בגלל עני עמנו, אף יצאת על שברנו ותלכי בישר לפני אלהינו. ויענו כל העם אמן ואמן: